

го изяде, науми си за по добръ да са покачи горѣ и тамъ да заспи. Но дордѣто са тъкмѣше да си лѣгне, ето че са зададе отдолѣ изъ гората единъ разбойникъ добръ въоръженъ, когото като видя, уплашенъ несмѣеше да пошумне и думаше на ума си: “дано да замне,,; но той не замина, а ето го и той подъ чардака, дѣто са стовари и послѣ накладѣ огънь, извади мѣсо и зе да го пече. Отка са наѣде лѣгна та заспа и хвана да хърка, като закланъ, а онзи горѣ сѣче гвоздѣи и съ умъ са бие да ли да слѣзе полегичка и да бѣга или да сѣди мълкомъ— чардакътъ отдоло му са разлюлява отъ треперане.— Догдѣто са тѣй двоумѣше, сѣглѣда на дѣсна стърна, че излѣзохъ два вълци изъ гѣстака! единътъ остана край гората, а другій отиде близо при огня срѣще заспаля. Тогава той са смии и помисли да му направи добро, като на човѣкъ. Но пакъ си помисли, че ако го повика, то вълцитѣ ще са уплашатъ и ще побѣгнатъ, а онзи като стане не ще да повѣрва, че той му мисли доброто, а може да го погуби. Тѣй дордѣто мислѣше, какво да прави да ли да го събуди или да си мълчи, вълкътъ, който бѣше клекналъ на срѣще му прѣскочи огъня и като го докопа за гърлото издърпа го на вѣнь, когато и другиятъ вълкъ са спусти та го раскасаха на части. Слѣдъ нѣколко минути той бѣше вече изѣденъ и коститѣ му са търкаляхъ. Онзи глѣдаше отгорѣ и отъ страхъ трѣперѣше, щото едвамъ осжмна. Слънцето бѣше изгрѣяло, и той още не смѣяше да слѣзе доло; най-сѣтнѣ са съвзема и полегичка са смѣква на земята, отдѣто са запѣти да си отиде. Но като позамина малко надалечъ, хрумна му нѣщо на ума, т. е. че онзи разбойникъ може да е ималъ пари у себѣ си; да са върна и да потарашувамъ малко около раскѣсанитѣ му дрипи, рече си той на ума, и повърна са на то мѣсто, дѣто бѣше раскѣсаній и неговитѣ дрѣхи. Тамъ дордѣто са взираше сѣглѣда подхвърленъ *жемеръ*, когото издигна, и що да види? той билъ пѣленъ съ жълтици!